

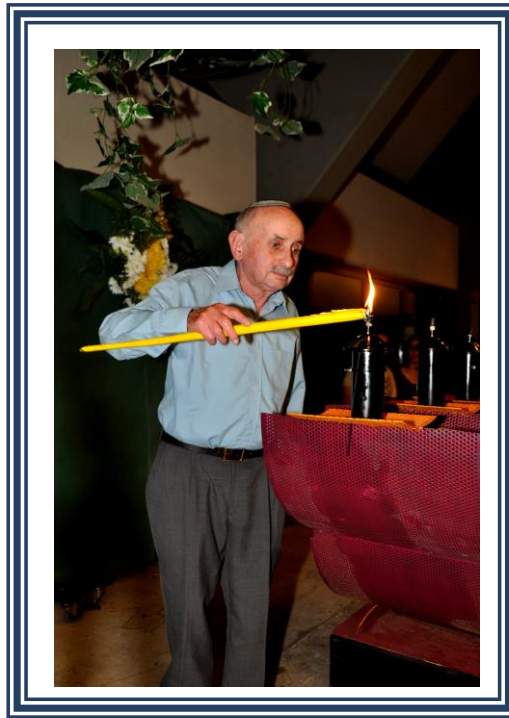
מבית

שבועון קבוצת יבנה

כ"ט בכסלו תשע"ו

(11.12.15)

יוסל'ה טפל ז"ל בהדלקת נר חנוכה באירוע פתיחת שנת ה-80-70 לקבוצת יבנה

פרשת "מקץ", שבת ר"ח טבת ושבת חנוכה

הדלקת נרות : 14 : 16 צאת השבת : 17 : 17

שבועון מספר 1174

פרשת "מוקץ", שבת ר"ח טבת ושבת חנוכה

ליל שבת

הדלקת נרות 16: 14

מנחה, קבלת שבת וערבית

לאחר התפילה - שיעורו של הרב אילעאי

שבת

דף יומי בבית המדרש – ניר ישי 07: 00

תפילת שחרית 08: 00

לאחר התפילה – שיעורה של חגית ברטוב

תפילת ילדי א' - ד' בחדר אח"ם שבחדר האוכל 09: 30

תפילת ילדים בקומת הביניים של בית הכנסת 09: 30

תהילים לנשים - בבית המדרש 12: 45

שיעור בספר "תרי עשר" בבית משפחת - נח חיות 12: 50

משק ילדים פתוח לביקורים למשך שעה 13: 00

תפילת מנחה גדולה 13: 00

הבית האדום פתוח למבקרים למשך שעה 13: 30

שיעור גמרא בבית המדרש - הרב אילעאי 13: 20

תפילת מנחה קטנה - זמן כניסת השבת

שיעור 'צורבא מרבנן' - בבית הכנסת מיד לאחר תפילת מנחה

צאת השבת 17: 17

שהשמחה במעונם

מזל טוב לפרידל גור אריה לנישואי מתניה, בנם של שמואל וחנה, עב"ל נילי.

מזל טוב לאריה וציפי ברנע להולדת הנכדות, בת לגלית ויואב, בת לאייל ומיכל.

נקודה למחשבה – רק ביחד

איך כל זה קשור לחנוכה?

במסכת שבת נכתב "מצוות חנוכה נר איש וביתו". פרשנים רבים דנו במושג "נר איש וביתו", ולעניות דעתי, הכוונה היא ל"נר איש ובני ביתו", כלומר, הדלקת הנרות צריכה להיעשות בפורום של היחד הביתי. אני חשה בחג חביב זה, חג שהינו כמעט נטול מצוות (ביחס לחגים אחרים), שישנה משיכה לקיים את הדלקת הנרות בקרב חברים ובני משפחה. לכך גם מוסיפים הקור שבחוץ וחום הנרות שבפנים.

גם המצווה לומר "הלל" על הניסים הרבים שהקב"ה חולל, דורשת יציאה מעצמי והבנה כי לא "כוחי ועוצם ידי עשו לי את החיל הזה", אלא **הקב"ה הוא זה שמושך בחוטים ומכוון את הדברים.**

בימים קשים אלו שעוברים על עם ישראל, פיגוע רודף פיגוע והרבה דם נשפך, נדמה שהחושך והעלטה מתגברים על האור. אני מרגישה שאנחנו כמו יוסף בבור חשוך ואפל, אבודים ללא יכולת יציאה. ובכל פעם שישנה **התקבצות, מפגש, שירת יחד שמרוממת את הנפש,** נדמה שאנחנו מצליחים, צעד אחר צעד, לעלות בסולם, מן האפילה אל האור, ובכל פעם קצת להיגאל.

מאחלת לנו שנצא מעצמו ונשאף למפגשים ולחיבורים עם האחרים, ובכך ניגאל.

חג שמח! **תמר גוטליב**

רק ביחד נצליח להביא את האור -

על פרשת מקץ וחנוכה

יוסף מילדותו רואה את עצמו במרכז עולמו. בפרשה הקודמת קראנו שהוא חולם חלומות אודות עליונותו על שאר בני משפחתו ואף מספר להם זאת (פרק ל"ז). בעקבות כך **מצבו הולך ומדרדר.** הוא מושלך לבור על ידי אחיו, נמכר למצרים, ולאחר מכן, על אף הצלחתו, הוא נכלא על ידי "אשת אדוניו". התפנית בחייו, **הגאולה האישית שלו, מתחילה ברגע שבו הוא רואה את האחרים,** במקרה הזה אלה שר האופים ושר המשקים. "וירא אותם והנה זועפים. וישאל... מדוע פניכם רעים היום". בפעם הראשונה יוסף רואה את מצוקתם של אחרים ומתעניין בשלומם. מכאן והלאה השתלשלות העניינים, שמובאת בפרשתנו, **מביאה את יוסף לגדולה ולהצלחת ביתו.** בעקבות פתרון יוסף את חלום שר המשקים הוא מוזמן לפתור את חלומו של פרעה, ומקבל תפקיד רם מעלה בבית המלכות. יוסף הופך להיות גיבור היום, במצרים ובכל האזור כולו, כאשר בשנות הרעב הוא מצליח להחזיק את מצרים "בחיים". בעקבות כך גם מגיעים ישראל ובניו למצרים וזוכים לשובע.

הגיבורים האמיתיים

ושלל כלי משחית. הוא היה בקי בשאגות קרב, והיה מתזמן אותן לרגעי השיא. גם בובת דרקון עם שלושה ראשים – הצטרפה למלחמותיו, והעברתי איתו שעות איכות רבות במלחמת "הדרקון מול הרעים", ולא תאמינו כמה רעים יש בעולם כשצריך להעביר זמן. בשלב מסוים הוא התמחה באבירים, וביקש לדעת איך מתקבלים למסדר האבירים. והציע אחותו בת החודש קורס באבירות. אבל הפיראטים היו הגיבורים המובילים. והוא ניהל איתם בגבורה מלחמות ביבשה, באוויר ובים, כולל, בין היתר, הצלת שבויים אומללות. (היו לי כמה רגעי הסתר פנים מהפמיניזם באותה תקופה). בשעת הדחק התברר שהפיראטים/אבירים גם טובים מאוד ב"לבלוע תרופות" ותרמו תרומה מכרעת לגבורתו של "הפיראט האמיץ".

הגיבורים הדמיוניים האלה היו לגמרי אמיתיים במה שנוגע להשפעתם החיובית. הם מילאו את מולי כוח וחדוות חיים בלתי רגילה. מתברר שהגיבורים המדומיינים ממשיכים לעשות את מלאכתם גם כשהמפקד שלהם כבר לא נמצא בשטח, רק מכוח חדוות החיים שהוא הפיח בסיפורים. באירוע השתתפו הרבה "גיבורים של הרגע". קבוצת שחקנים מחופשים בבגדי פיראטים הלהיבו את הקהל הרב-גילי,

כשהתבקשתי בישיבת המערכת לכתוב פתיח לגיליון בנושא "גבורה", צצו במוחי כמובן גיבורי חנוכה, המכבים. אבל חבריי למערכת הביטו בי במן מבט שאומר: תוציאי לנו משהו מהקישקעס. רק רמזו, ומיד מחשבותיי נדדו לאנשים קרובים לי שהצילו, הקריבו, התגברו. אבל עם יד על הלב, מעולם לא חיברתי את יקיריי לסמלי גבורה. "גבורה" בעיניי היא תיוג שהסביבה נותנת למעשה או מצב. בחיים אנשים עושים "הכי טוב שאפשר" עם מצבים שמזמנים החיים, ופועלים לפי מבנה נפשי וסולם ערכים שמוטמע בהם.

כדי לנוח קצת מכובד המחשבות בדקתי הודעות בטלפון הנייד, ומצאתי הזמנה ששלחו **עלי ומרים**, בני וכלתי, לאירוע לציון יום הולדתו של "הפיראט האמיץ", מוליי". כאן נפרש על פניי חיוך השמור אתי בזיכרונות על **מולי ז"ל** נכדי. הוא ידע לתת לגיבורים את המקום האמיתי! הוא היה מתייצב לטיפולים בבית חולים עם בגדי ספיידרמן או סופרמן, בגדים עם ריפוד ספוג באזורים שריריים, ומפגין את שריריו לכל מי שהתעניין. כל מבקר ואורח הוזמן על ידו לדו קרב והובס תוך מספר שניות. היתה לו נשקיה מפוארת של חרבות מקלקר, עץ, פלסטיק – מצופות בזהב, כסף ועיטורים שונים, ועל כל צרה שלא תבוא צבר גם כמה חבלים

ההתרמות היו תפוסות ואנשים חיכו בסבלנות לתורם.

אז כמו הגיבורים האמיתיים, שנקראו גיבורים רק על ידי מי שרצו לקבל מהם כוח או השראה, כך גם הגיבורים המדומיינים אומצו על ידי ילד, חיזקו אותו, שימחו אותו והם ממשיכים ליצור מעגלים הולכים ומתרחבים של נדיבות ונתינה.

נחזור לגיליוננו. גיבורים שונים (אמיתיים כמובן) בחרו הכותבים. יבנאים שגרים **מחוץ** לקבוצתנו התבקשו לכתוב על דמות יבנאית שהיא עבורם סוג של גיבור ילדותי. חברי הקבוצה נתבקשו לכתוב על דמות שהיא גיבורה בעיניהם. מוזמנים להתגבר כארי ולקרוא...

דינה ספראי

לאחר עבודת צוות מאומצת של נשות המערכת, **דינה ספראי**, רוייה גורליק ונטע קנדל, יש לנו העונג להוציא גיליון שמוקדש רובו ככולו לגבורה, שהיא אחד מסמלי החג. תודה לכותבים ולכם, קהל הקוראים. **שמשון**

מולי ז"ל מחופש לפיראט ביום שארגנו עמותת "משאלת לב" שהגשימה את משאלתו והפתיעה אותו בספינת פיראטים ליד ביתו.

בהתנדבות כמובן, ודירבנו את המשתתפים לתרום דם, יעד שעלי ומרים הציבו לעצמם כשחוו את המשמעות של כל מנת דם עבור ילד בטיפול תומך. **ילדי כיתות ה-ו והצוות החינוכי של חברת נעורים מקיבוצנו אפו עוגות למי שבא לתרום דם!! (תודה!).** האירוע כלל גם הגרלה למען רכישת "משקפי גוגל" באמצעותם ילדים יכולים לצפות בסרטים בשעת בדיקת MRI בלי לזוז, וכך נחסכים מהם הרדמה וצום. ושוב "הגיבורים של הרגעים הקטנים" תרמו פרסים להגרלות: בעלי חנויות הצינו מוצרים בחינם, הגיעו מאפרות, מעצבי תסרוקות, ליצנים, מרקידה, מומחית לשוקולד ועוד. האירוע התקיים במתחם התחנה הראשונה בירושלים. עד לרגע זה אין לי מושג כמה אנשים תרמו דם, אבל במשך שלוש שעות העמדות בניידת

שינוי כיוון במלחמת יום הכיפורים

וחייל שיעזור במלחמה ברמת הגולן בפינוי חללים. שניים ישר אמרו "אין מצב", אנחנו לא מסוגלים לעשות זאת, גם אם יתנו לנו פקודה. ואילו אני הבנתי שיש כאן מעשה גדול וחשוב, ואמרתי לעצמי: "בשביל המצווה אני מוכן".

מיד התחלנו בהסבה ועברנו קורס מקוצר של פינוי חללים ונפגעים בפיקוד צפון. הקורס היה משולב והשתתפו בו רב צבאי, קצין חי"ר ופסיכולוגים, שהנחו אותנו כיצד להתמודד ולהחזיק מעמד, ואיך לקבל חייל שחוזר מהקרב פצוע, ולא עלינו, גרוע מכך.

לצערנו הרב, המלחמה הגיעה ואיתה הנופלים. היינו המתווכים בין שדה הקרב לבין אנשי הרבנות הצבאית שטיפלו בפינוי הנפגעים. התנהלנו ממש כמו תאג"ד (תחנת איסוף גדודית). נכנסנו עם הכוחות לקו האש והיינו חשופים לירי, ופינינו פצועים והרוגים.

בכל התקופה הזו הרגשתי שליחות מאוד גדולה להביא את חיילנו ההרוגים לקבר ישראל, וזו היתה המוטיבציה שלי והקו המנחה שעזרו לי להתמודד.

לקראת סיום אני מבקשת מבלנקי לשמוע איך הרגיש אז והיום עם החשיפה למוות. ובלנקי עונה שבסופו של דבר השכל הוא זה שעוזר לו להתמודד. ההבנה העמוקה של המצווה והרגשת

יום מעונן וגשום של חודש כסלו, ואני רוכבת על אופניי בינות לטיפות, עם מטריה צבעונית ביד, בדרכי אל ביתם של משפחת **בלנקשטיין** לשמוע את סיפור הגבורה האישית של **בלנקי**.

נכנסת לביתם המואר, מתרשמת מיצירותיה של שרה הניבטות מכל פינה, מתיישבת, מוציאה דף ועט ונוסעת אחורה בזמן אל ימי מלחמת יום הכיפורים. וכך בלנקי מספר:

"היה זה בשלהי שרותי הצבאי, שירתתי בנח"ל והוכשרתי להנדסה קרבית ומש"ק חבלה. באותו הזמן היינו בתעסוקה מבצעית במוצב הר דב השולט על גבול לבנון. במוצב מילאתי שני תפקידים - גם חבלן וגם מש"ק מבצעים. באותה תקופה צה"ל עדיין לא ישב בתוך לבנון. היינו חודש לפני השחרור כאשר פרצה מלחמת יום הכיפורים.

לקראת סיום השירות הסדיר, חודש לפני שחרורי, התחילה מלחמת יוה"כ.

באופן אוטומטי קיבלנו הארכת שירות של חצי שנה, (כלומר שירתתי 3.5 שנים בצבא).

במסגרת המצב האקוטי, הצרכים המיידים שעלו מהשטח, חוסר המוכנות והבלבול, הסתבר שיש צורך גדול בחיילים שישמשו בתפקיד פינוי חללים. הרב של פיקוד צפון הגיע למוצב שלנו ודיבר איתנו, ואמר שחסרים לו לוחם

ומצריכה כוחות נפש גדולים והשיפה
למצבים קשים מנשוא.

אני נפרדת מבית משפחת בלנקשטיין,
אחרי עוד מבט על האור, הציורים
והפסלים, יוצאת אל הקור והגשם כבר
נחלש. והלב מלא באופטימיות, אור
ושמחה על האפשרות לשמוע, להקשיב
וללמוד חוכמת חיים.

שמעה ורשמה: נטע אפרתי קנדל

השליחות הן אלו שאפשרו לו להתמודד
עם המראות הקשים.

אנו מסיימים בחיוך ובאופטימיות. בלנקי
מעיד על עצמו שהוא אדם אופטימי
מטבעו. וגם תכונה זו אפשרה ומאפשרת
לו להתמודד בטוב עם כל מה שהגיע
ומגיע לחייו.

וזוהי הגבורה האישית של בלנקי.
העשייה עבור מישהו גם אם היא קשה

”ושננתם לבניך, ודיברת בם” (דברים ו', ז') השנה לומדים ביחד!!!

אנו מעוניינים להמשיך ולקיים את מסורת הלימוד המשותף של הורים וילדים
שהייתה נהוגה בקבוצתנו.

כמידי שבוע, ניפגש ביום חמישי בין השעות 17:30-18:00 בבית הכנסת בכדי
ללמוד יחד עם ילדינו סוגיה מעניינת מחיי היום-יום שלנו. הלימוד יונחה ע"י **הרב**
אילעאי, בליווי דפי לימוד בכדי לקיים חברותא משותפת.

המפגש מיועד לילדי כיתות א'-ו' והוריהם אשר מעוניינים להעשיר את ידיעותיהם
דרך מפגש אישי וחוויתי.

הלימוד השבועי יתחיל ב-ה' בטבת, 17.12, ויימשך עד כ"ח באדר ב', 7.4.

להורים תחכה פינת קפה והילדים המתמידים יזכו בפרסים.

אל תהססו, בואו למפגש הראשון ביום חמישי הקרוב!

אלי כהן, נעם ששון, דנה רוזיצקי וניצן טלירד (בנות ש.ל)

חברותא – צוריאל אדמנית ז"ל לומד גמרא עם בנו אורי דוד וחברו נחמיה רפל

גבורה של אימהות

עבודה כדי להתמסר לילד האוטיסט שלהן, הן עזבו עיר, בית, משפחה כדי לשלב אותו בכיתה מתאימה.

ראיתי אימהות חד הוריות שכל עולמן סובב סביב ילד אוטיסט אחד שהן מגדלות לבד.

ראיתי ילדים שלמדו ליצור קשר, שלומדים לבגרות, שלומדים לעבוד, שמציירים, מתופפים, מחייכים.

אני פוגשת אימהות לוחמות. הקרב לא תם, הוא לא ייתם לעולם.

אפילו:

השבוע זכה תיכון "מקיף ט" באשדוד בפרס החינוך על שילוב ילדים עם מוגבלויות. בעיר אשדוד נעשית עבודת קודש של אנשי מקצוע וצוותים חינוכיים בקידום ילדים על הרצף האוטיסטי. תלמידי מקיף ט' נחשפים ומכילים את הילדים האלה ועושים איתם פעילויות רבות. לא ראיתי אפילו פעם אחת גילויי לעג ורתיעה, כן ראיתי גילויי חיבה והכלה. תנועות נוער באשדוד קולטות את הנערים האוטיסטים באהבה ורגישות. אשדוד מושכת אליה ילדים "על הרצף" מכל אזור הדרום.

זכיתי להשתלב בתוך הצוותים המטפלים בילדים אלה, וזכיתי לפגוש את האימהות האמיצות שהפרס שלהן הוא הקטנת הפער בין ילדיהם האהובים לשאר בני גילם.

ציפי חיות

ראיתי לוחמות ללא חת.

בתחילה היו חשדניות - הילד לא מישיר מבט, הילד לא מתקדם. הילד בוכה בלי סוף. ונאחזו בהרגעות של אחיות טיפת חלב - את רק דואגת, תירגעי ואז גם הוא. ואז נפלה עליהן הבשורה. לעיתים מלווה בתחזית מקצועית: הילד הזה לא ידבר לעולם.

הן הוכו. הן נדהמו אבל בתוך ליבן הרי ידעו.

והתחילו לחפש דרכים, טיפולים, גנים מיוחדים.

הן לא וויתרו גם כשנשארו לבד.. המשפחה הסתייגה, הבעל נשבר.

שמעתי אותן מספרות ופניהן שקטות: הוא היה בוכה ובוכה ובוכה... עד גיל 5 נרדם רק בנדנדה בסלון, אכל רק סוג אחד של אוכל, פחד מנמלים, לא הרגיש כאב וחום, היה צורח כשראה צבע כתום... לא זחלה, השמיעה מלמולים, הביעה את עצמה רק בגיסטות...

ראיתי לוחמות ללא חת.

הן הברישו את הילד במברשות לווסת תחושה, הן סילקו צעצועים קבועים על מנת לשבור חזרה אובססיבית על תבניות קבועות, הן לקחו את ילדם לשחייה טיפולית וגם לרכיבה טיפולית, הן ישבו אתו שעות על הרצפה, מנסות לתפוס משהו מעולמו הסגור, הן טסו אותו ללונדון לעשות טיפול בצלילים ואורות, הן וויתרו על מקום

גבורת אם – אלזה וצלר ז"ל
חברת יבנה שגידלה בת עם פיגור עמוק ופילסה את הדרך להבנת צרכיו של הילד המיוחד ומשפחתו. בתה רבקה נמצאת במעון ועד היום הקיבוץ שומר איתה על קשר.

איזהו גיבור?

איכות והנאה לאחר המלחמה, בסיוע הקהילה המקומית. המשלחת אכן יצאה במאי 2007. לאחר חזרת המשלחת לארץ החלה העמותה להרחיב את שעריה וקיבלה עשרות חברים חדשים, כולם לוחמים שנפצעו בפעילות מבצעית. כיום חברים בעמותה כ- 600 איש, כשאותו קצין מדובדבן עומד בראשה ומשמש כמנכ"ל העמותה. הרב לוי מוכר אף הוא לכל חברי העמותה, מגיע לביקורים ונותר דמות מעוררת השראה.

גיבור בעיני הוא מי שיוצא מ"אזור הנוחות" שלו, קם ועושה מעשה שלא ציפו ממנו. הדברים נכונים כמובן לשדה הקרב, אך לא רק. אף בחיי היום-יום מתגלים אנשים שמחליטים ללכת "עד הסוף" עם רעיון בו הם מאמינים, ולעיתים מצליחים בכך גם להשפיע על חייהם של רבים אחרים. אותו רב חיים לוי הוא אחד מהם. **ון ליבר**

עמותת "אחים לחיים", בה אני חבר, חרטה על דגלה את קידום ושיקום של לוחמי צה"ל הפצועים. אך לא על העמותה באתי לספר, אלא על מי שהגה והקים אותה, **הרב חיים לוי**, מראשי הקהילה היהודית בסיאטל, וושינגטון. אותו רב לוי פגש בשנת 2006 קצין מיחידת דובדבן שנפצע בפעילות מבצעית בעת שהיה בביקור בארה"ב, ובין השניים נוצר קשר מיוחד. לאחר שחזר הקצין לישראל פרצה מלחמת לבנון השנייה. בעיצומה של הלחימה הקשה החליט הרב לוי לעשות מעשה ולטוס לישראל. הוא יצר קשר עם אותו קצין ויחד איתו ועם אנשים נוספים מהקהילה היהודית בסיאטל סיירו בבתי החולים השונים וביקרו את פצועי הלחימה בלבנון.

בתום המלחמה ביקש הרב לוי מהקצין שיארגן משלחת של 10 לוחמים שיבואו להתארח בסיאטל בכדי להעניק להם זמן

האיש מפינת הרחוב

הובילה אותי אמא ישר אליו. "שלוש מוישיה, מה שלומך?" אמרה אמא. האיש הקטן פתח את פיו וענה לאמא בקול סופרן גבוה: "אני בסדר. מה שלומך לאהליה?". "הכל בסדר", ענתה אמא, "תכיר הבת שלי, רחל". הדמות הושיטה לי יד ואמא כמובן דחפה את שלי וככה נפגשתי עם הצייר מוישליה ברנשטיין, וה"מכשפה" הפכה להיות ידיד טוב להרבה שנים. אמא לקחה אותי לסטודיו שלו ושם הסתכלתי על הציורים. כולם היו אנשים מקומטים. מכוערים. שחורים. הבתים מוטו לנפול. הביוב זרם בקווים חומים אדומים. עזובה ולכלוך, עוני, מסכנות, פנים חמורי סבר, מודאגים. הציור היה ריאלי וקודר. "מוישליה", שאלתי, "למה הציורים שלך עצובים? כל כך קודרים ושחורים?" "ילדתי היקרה", הוא ענה, "אני מראה בציורים שלי את העיירה היהודית בפולין הרחוקה, המקום שממנו גם ההורים שלך באו, ככה בדיוק נראתה העיירה היהודית והאנשים שגרו בה. הנאצים יימח שםם חיסלו את העולם הזה, מחו אותו מעל פני האדמה, ואני ידעתי שאם אני לא אצייר אותם ואזכיר אותם אף אחד לא ידע שהם היו. שהם חיו בעיירות הקטנות הללו: המלמד, שואב המים, הגבאי, תלמידי הישיבה, מוכרות הבייגלה, הירקניות, התפרנסו בקושי,

בדרך כלל כשמדברים על גבורה מחפשים משהו הרואי, איזה מעשה לא רגיל של אומץ. אני דווקא רוצה לספר לכם סיפור רגיל, על בן אדם רגיל. אחד כזה שלא תחשבו אפילו להסתכל עליו פעם שנייה, ולדעתי הוא גיבור.

בילדותי בתל אביב, בדרכי הביתה מהגן, הייתי לפעמים רואה איש מבוגר עומד בפינת הרחוב. אנחנו, הקטנטנים, היינו פותחים בריצה לכיוון הבית כי האיש נראה מפחיד מאוד. הוא היה קטן קומה, רזה מאוד, לבוש בחולצת גולף שחורה, לעיניו משקפיים כהים במסגרת שחורה עבה, על צווארו שרשרת גדולה שיורדת לעבר חזהו ומסתיימת בעיגול גדול ועליו מצוירים המזלות, על אצבעות הידיים ענד טבעות גדולות. תיאור מושלם ל"בבה יאגה", המכשפה הפולנייה, שתבוא לקחת אותנו אם לא נגמור את האוכל בצלחת.

יום אחד הודעתי לאמא שלי שאני לא חוזרת לבד הביתה יותר כי "בבה יאגה" עומדת בפינת הרחובות דוב הוז וגורדון, בדרכי מהגן ברחוב בן יהודה פינת גורדון.

אמא שלי נבהלה, והגיעה לאסוף אותי באותו היום. איפה היא? היא שאלה. "שם!" הצבעתי ביד רועדת על הדמות, "מי? זאת?" שאלה אמא "כן" עניתי. "טוב" אמרה אמא "בואי נכיר לך את "המכשפה". אוחזת בידי בתקיפות

מה הוא עושה, כי עובדה:
אני זוכרת את זה עד היום ואני ילידת
1956. תעשו חשבון.

בעיני זו גבורה. איש שיכול היה להיות
יותר פופולרי, לצייר גם
דברים אחרים, לעשות
כסף מציורים עליזים,
בחר במודע לצייר עולם
הולך ונעלם. איש נדיר
וגיבור אמיתי.

רחלה שנקר

משה ברנשטיין
"הדוד פיניה"
הדפס משנת 1971.

חיו בבתי עץ קטנים מטים ליפול, הלכו
לבית הכנסת, שמרו שבת, למדו ועבדו.
לפעמים שמחו, לפעמים התעצבו, רבו,
צחקו, אכלו ושתו, והיו קיימים בעולמו
של הקב"ה. "נדרתי נדר", אמר
מוישליה, "שאם אצא משם חי
אצייר אותם שוב ושוב עד
שיחרטו בזיכרוננו לעולם ועד".
ואת כל ההרצאה הזאת הוא נשא
באזני ילדה בת חמש וחצי.
כנראה שהוא ידע

מסיבת ראש חודש

לילדי כיתות א'-ב' והוריהם שלום!

שוב נפגשים לחגוג ראש חודש

והפעם... חודש טבת

ניפגש אי"ה ביום שלישי ג' בטבת, 15.12

בשעה 16:45 (רבע לחמש) בבית הילדים

פרטים נוספים בבית הילדים.

בואו בשמחה,

חג אורים שמח

מזל גוטליב

גיבור יבנאי

ביקשנו מבנינו הגרים מחוץ לקבוצה לספר ולהעלות על הכתב מיהו הגיבור היבנאי שלהם

בבית הספר היסודי, כשהיינו נשלחים לחדר המורים להביא או למסור משהו מהמורה, או חלילה, נשלחים לחדר המנהלת - מיד בכניסה לחדר המורים (או "קודש הקודשים"), נתקבלנו בחיוך מאיר עיניים, לבביות וחביבות אימהית (או בעוגיות רודגס מעורבות בריח סטנסילים, שהיו שמורות רק לצוות ההוראה לשעת היתה), וזמזום שירים מתמיד של צילה (שכונתה לעיתים "הדבורה מאיה"). החוס והחיוך שלה מיד המיסו כל חשש ומורא מפני המנהלת או המורה.

בנוסף, צילה גיבורה בעיניי בשל היותה התורנית המיתולוגית בגן כחול בשעת האזעקות כשהחלה מלחמת יום כיפור, ואיתה רצנו בשבת בצהריים למקלט מול גן ירוק, מדשדשים מפוחדים בנעלי בית משובצות, בירידה באינסוף המדרגות.

כך נשארו איתי כל השנים, בזיכרונות ילדותי, פינות חמות מאוד לזוג המופלא, צילה ויהושוע, שיזכו לעוד שנים רבות של עשייה וצמיחת השבט של בניהם ונכדיהם וניניהם.

בברכת חג אורים שמח למשפחת אניקסטר ולכל היבנאים באשר הם!

אבישג דוד (עפרוני):

הגיבורים שלי: **צילה ויהושוע אניקסטר**. ההורים של בת כיתתי, **מיכל**, וחברי הוריי, ו-עציונים!

ולמה גיבורים?

יהושע – נתפס אצלי תמיד כ"איש אשכולות" שהיה מתבל את המפגשים אתו ואת התורנויות בשבת בסיפורים ממסעותיו המרתקים בעולם הגדול! כשהיו נסיעות לתל אביב, שם עבד בעיר הגדולה, תמיד אהב לתת לי כילדה הזדמנות לסיור פרטי בגנים הבוטניים ובמכון המחקרי באוניברסיטת ת"א.

כמובן שגבורתו של יהושוע נבעה גם מהיותו חייל גיבור שחזר מן השבי. וגם גיבור שהכיר לנו כילדים את מערכת הכוכבים, את ההרפתקאות הליליות במטע הזיתים או ב"גבעת השומרים", והוא שנטע בנו את האהבה לטבע ולחוץ! צילה - הייתה נקראת בפינו "אם כל חי"! תואר שהוענק לחווה אימנו. וצילה זכתה לו בזכות דאגנותה התמידיה לתחושתנו הטובה ולאושרו של הזולת. כמו כן למצוות כבוד המת, בהיותה הדמות הנשית בצוות החברה קדישא היבנאי.

לא פעם אני מהרהרת ושואלת מניין היו לאישה האמיצה הזאת הכוחות את הטוב הזה אלינו ואל כולם. חולדה, שחוותה כל כך הרבה צער, שכול ורוע, גידלה ילדים לבדה בלי טענות ובלי כעס ומרמור. מי נתן לה משען ואוזן לשמוע? בחדרה הקטן והצנוע בצריף תמיד היה לנו מקום חם ואוהב ומקבל. כל חיי אני עוסקת בזמני הפנוי באמנות. את הרקמה והסריגה רכשתי מחולדה, המורה שתמיד הייתה מלאת סבלנות ונתינה בלי תמורה, רק עם חיבוק ענק, חם ואוהב. רכשתי לה אהבה רבה והערצה.

נועה (תשבי) רותם:

הבחירה שלי היא באישה ענקית. בחולדה קומפנינו. עומדת לנגד עיניי אישה נמוכה, מעט שברירית חיצונית. אבל בתוכה פועם לב ענק מחבק, רגש חם לכל אדם באשר הוא, ובפרט לנו תלמידה במשך שנים. חולדה הייתה בשבילנו אם, חברה, מורה, מנחה ומחנכת. בשקט שלה, בעיניים החכמות המבינות והמתבוננות ובאוזניים שיודעות להקשיב ולשמוע, לתת לנו להשיח את ליבנו, לשמח ולשמוח אתנו, ותמיד להראות לנו את התקווה והטוב.

אורית וסביבון הפלא

יום א', נר שמיני, א' בטבת, 13.12

הצגת ילדים "אורית וסביבון הפלא"

בשעה 16:45 במשטח

ו. תרבות

נאוהו (גרוס) אבירם:

כשנתבקשתי לכבוד החנוכה לכתוב על "גיבור יבנאי" מקומי - עלו לי דמויות רבות שהן כולן נוף ילדותי, אך איכשהו היה לי ברור שאכתוב על אמי.

לפני כמה שנים כתבתי פוסט בפייסבוק ביום הזיכרון לשואה ולגבורה:

"אני נושאת עמי את צער השתיקה, את נוף האלם ששרפנו אז מפחד..."

"היום, בגילי, אני אוזרת עוז לומר, אולי בפעם הראשונה בקול רם את תחושותיי כילדה בקיבוץ שרבים בו היו ניצולי שואה וביניהם אמי, **לאה גרוס**, או בשמה מהבית, הניה רוזנר, ניצולת אושוויץ וצעדת המוות.

ביום הזה, הזמן עמד מלכת, הגוף היה נוקשה וקפוא וכל מה שרציתי היה שהיום הזה יעבור כבר וינחזור לשגרה..."

אך איך אפשר "להעלים":

מספר מקועקע על יד?

עיניים ירוקות עצובות?

בור עמוק בנשמה?

איך אפשר???

לזכרה של אמי הגיבורה שהוכיחה

שהדבר אפשרי..."

אוסף כמה מילים על אמא לדור אשר לא ידע והכיר אותה, וגם תזכורת לאלו שהכירו, אהבו, העריכו ומתגעגעים לדמותה.

אמא נולדה בכפר קטן בצ'כוסלובקיה, שביעית במשפחתה, בת זקונים להוריה. ביוני 1944 הגיעה מגטו אוזהורד לאושוויץ בירקנאו.

בתום מסע בן יומיים ברכבת הגיעו באישון לילה למקום הארור הזה, שם הפריד אותה מנגלה ממשפחתה, בהינף ידו שלח אותם לתאי הגזים ואותה לדרכה המיוסרת והמפותלת.

בגיל 18 נותרה לבדה בעולם, בדרך לא דרך עלתה ארצה, הגיעה לקבוצת יבנה והקימה משפחה יחד עם אבא ז"ל.

אמא הייתה אישה חרוצה, מוכשרת, בעלת ידי זהב בתפירה, ניחנה בחוש אסתטי וטוב טעם, אינטליגנטית מאוד, חדה, שנונה, כנה וישרה עם עצמה וסביבתה.

בעיניי, גבורתה באה לידי ביטוי בכל יום, לא גבורה הירואית של מקרה בודד אלא כוח החיים האדיר של מי שעברה את הגיהינום וקמה מדי בוקר לחיים חדשים שבנתה לה. אספה כוחותיה בהביטה לעתיד וברצונה לגדל ילדים בריאים בנפשם בארץ והתגברה על מכשולי הדרך הרבים.

וזהו סיפור גבורתה!!!

תודה על הזכות שניתנה לי לכתוב בעלון "מבית". כל מכירי יודעים שיבנה עבורי תמיד תישאר ה"בית".

ברצוני לנצל את ה"במה" שניתנה לי בבקשה קטנה:

בימים אלו אנחנו שוקדים על הוצאת ספר לזכרם של הורינו, **לאה ויחיאל אליעזר גרוס**. הפרק המרכזי והעיקרי של הספר יהיה סיפורה של אמא כפי שתועד ב"יד ושם" וכמובן תיאור חייהם כאן בקבוצת יבנה. אשמח מאוד לשמוע ולאסוף עוד סיפורים/אנקדוטות/צילומים על אבא ואמא שיוכלו להתווסף לספר. לא להסס בבקשה, כל דבר יכול להיות רלוונטי.

נאוה

שהשמחה במעוננו

לפני כשבועיים חגגנו את נישואי ביתנו **אושר עם אסף כהן**. החתונה הייתה שמחה מאד, חווינו שמחה אמיתית מכל הלב של המשפחה, החברים וחברי יבנה היקרים. אנו רוצים להודות מעומק הלב על העזרה והתמיכה הרבה לה זכינו. זו עבורנו חתונה ראשונה שארגנו במשפחה. זה המקום להתנצל בפני חברים שנפגעו מכך שבדיעבד חרגנו ממספר נהלים המקובלים אצלנו. לא הייתה לנו כל כוונה להגיע למצבים רגישים. יחד נצמח ושבועזרת ה תמיד נשמח.

חנוכה שמח!

אלי ודבורה כהן

עונת הפקאנים החלה

חשוב לזכור שהפירות על העצים בקיבוץ קדושים בקדושת שביעית. לדעת חלק מהפוסקים יש מצוות עשה באכילת פירות שכאלו. עם זאת, אין להשליך לפח את שאריות הפרי אלא יש להניחם **בקומפוסטר** ולכסות בעלים או

בתוך שקית נפרדת באשפה.

את הקליפות ניתן לזרוק לפח כרגיל.

הרב אילעאי

מיהו גיבור של ילד

שאלנו את ילדי זוגון "אביב" (כיתות א'-ב') מיהו גיבור? או מהו מעשה גבורה?

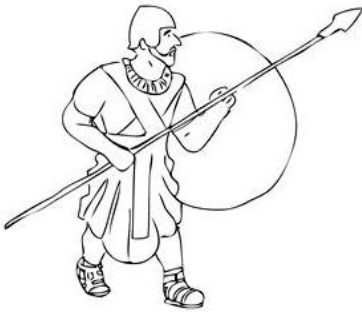
"פָּרַח אֶל פָּרַח

זֶר גָּדוֹל נִשְׁזַר,

לְרֹאשׁ הַמְּנַצֵּחַ,

מִכַּבֵּי גִבּוֹר."

לוין קיפניס

נועם ברלב : מישהו שמתגבר על הפחד.

חסד זלקינד : שלא מפחד.

אסף באוסי : גיבור כח, אמיץ ולא פחדן.

ניצן מרוז : גיבור הוא פתאום אמיץ חזק, כמו יהודה המכבי.

אילון עמיר : אמיץ שלא מפחד כמו יהודה שראה מולו אריה ולא פחד.

אורי ברלב : שהוא מעיז משהו שאנשים אחרים לא מעיזים.

ליעד נחליאל : הוא מקריב את עצמו בשביל להציל משהו אחר כמו אברהם אבינו שנלחם מול ארבעת המלכים.

יאיר קנדל : מפקד את כל החיילים שאיתו בצבא.

רותם איתן : מישהו חזק שמתלחם ביוונים.

עמיר לסלוי : מישהו שלא בורח אם קורה לו משהו, שתמיד עוזר לאנשים שנפצעים.

איתן ברוכי : עושה דברים של גיבורים כמו לנסוע על אופנועים.

יהל לב : גיבור מתלחם.

אחיה רדר : מתתיהו הוא גיבור.

אופק הראל : עוזר לאנשים וגם אמיץ.

הדס פישביין : מישהו שנלחם והוא גם חזק, אבא שלי הוא גיבור כי הוא יכול לעלות על הגג של הבית שלנו.

מיכל קריק : גיבור לוחם מישהו שאמיץ לב ונלחם בשביל אנשים.

הדר מאלי וידידיה פלק

אור קטן - גדול

כאמור, ביום חמישי בע"ה יגיעו אלינו **טוהר ושילת**, שני בנים, אחים, בני 7.5 ו-3.5 בהתאמה. הם ישתלבו בהתחלה במשפחתנו ולאחר מכן גם במסגרות, **טוהר** בכיתה ב' בביה"ס עמיחי"י ובבית הילדים **ושילת** בגנון. אנו מכירים בקשיים המונחים לפנינו, עלינו באופן אישי, על מערכת החינוך ועל הקיבוץ בכלל. השתלבות של ילדים חדשים מלווה תמיד בקשיים, על אחת כמה וכמה השתלבות של ילדי אומנה, שיצאו מהבית ללא הכנה, בצו בית משפט, רחוקים מהוריהם. הקשיים הם חלק אינטגרלי באומנה, ואנחנו סמוכים ובטוחים, מלאי אמונה והערכה לצוותים החינוכיים שלנו ולכלל חברי הקיבוץ שביחד נצליח לעשות טוב.

מצאנו לנכון לעדכן ולשתף את הציבור בתהליך משום שאנחנו מאמינים שחלק מההצלחה של נחיתה רכה כאן ביבנה נעוצה באנשים בשבילים. האנשים, החיוכים וההיכרות יפוגגו את תחושת הזרות במהרה ונזכה כולנו להעניק **לטוהר ושילת** בית חם ואוהב, בית משפחת לוי בקבוצת יבנה..

בברכת "וכולנו אור איתן"

רן ועינת לוי

את המכתב הזה נתחיל קודם כל מהסוף, מהשורה האחרונה שהיא החשובה. ביום חמישי הקרוב נקבל בע"ה לביתנו הפרטי, שני ילדים במסגרת אומנה, לתקופה ארוכה ולא ידועה. הם יצטרפו לארבעת הילדים המקסימים שלנו וביחד נצא לדרך חדשה.

זה שבועיים שאנחנו מסתובבים מתוחים, עם בטן כואבת מרוב תהפוכות ועם משימה- לקבל החלטה, האם נסכים לקחת על עצמנו את המשימה הגדולה והחשובה הזאת. בזמן הזה התייעצנו וחשבנו עם חברים, משפחה, הילדים שלנו, המוסדות הקיבוציים ובעיקר אחד עם השני. שמענו מכולם הערכה רבה לרעיון וגם אמירות חוששות בסגנון: "מה אתם משוגעים?" לפעמים ממש באותו המשפט. בעצם, את ההחלטה קיבלנו כבר לפני שנה וחצי כשפנינו לעמותת "אור שלום" והתחלנו בתהליך המיון למשפחות אומנה, תהליך ארוך שכלל פגישות, שיחות, מבחנים והכשרה. אבל כשהדיבורים קיבלו ממשות אחרי שיחת הטלפון שקיבלנו לפני כשבועיים, גם החששות הפכו לממשיים, ההבנה על גודל ההחלטה, ועל החשיבות הגורלית של המעשה הזה. יחד עם החששות, התחדד לנו הרצון העז לסייע לשני ילדים הזקוקים לנו בשלב זה של חייהם.

שולחנוכה

בראש ובראשונה למערכת החינוך כמובן.
כאמור, החששות קיימים וקשיים יהיו.
אבל לפני הכול יש לכולנו הזדמנות
להיות שותפים להצלת נפשות במלוא
מובן המילה. ועל כן ראוי להניח לרגע את
הסקפטיות בצד, ולהביע את מלוא
ההערכה (שלא לומר השתאות) לצעד של
משפחת לוי, ואולי גם להודות להם על
הזכות שנפלה בחלקנו להיות שותפים
בכך. משפחות רבות בארץ מתמודדות
לבדן עם משימות מסוג זה. אנו סמוכים
ובטוחים שמשפחת לוי עם הליווי
והתמיכה של כולנו כבודדים וכקיבוץ,
תעמוד באתגר בהצלחה רבה.

המזכירות

עינת ורן לוי שיתפו אותנו כבר לפני זמן
על כוונתם להיות משפחת אמנה
ובתהליך שהם עוברים כהכנה לכך.
בימים הקרובים הכוונה הופכת
למציאות. בפגישות שקיימנו לקראת
בואם של הילדים הבענו את הערכתנו
הרבה לרן ועינת. לצד זה דיברנו גם על
הקשיים והאתגרים, האישיים,
המשפחתיים ו"הקיבוציים".
כאשר "משימה" כזו פוגשת את דרך
החיים שלנו יש בכך מורכבות. ההחלטה
היא של המשפחה וכך גם ההתמודדות
ברובה המכריע. עם זאת, הסיטואציה
והקשיים הנלווים אליה קשורים קשר
הדוק למערכות שונות בקיבוץ.

בשבוע שעבר סופר כאן סיפורה של חולצה. אני מניח שרבים חשו אי-נוחות רבה בעקבות הסיפור,
גם בשל עגמת הנפש שנגרמה לכותבת, וגם בשל המחשבה שמעשים מעין אלו יכולים להתרחש
אצלנו. ואולי היה כבר מי שחשד בחבר כלשהו שידו בדבר? ובכן כבר במהלך השבת נפתרה
התעלומה. ומעשה שהיה כך היה. כנראה בשל טעות במחסן הבגדים, החולצה הגיעה ככביסה
כללית לאחד הענפים ונלבשה שם ע"י אחד העובדים. עובד אחר שאינו יבנאי הוטרד מאוד למראה
הצלבים המצויירים על החולצה והעיר על כך מספר פעמים ללובש החולצה. בסופו של יום, מתוך
התרגשות וכאב, אותו עובד אכן גזר את הצלבים שעל החולצה. הלובש והגוזר לא ידעו שניהם כי
מדובר בחולצה השייכת למישהו אישית. יחשוב כל אחד כרצונו על המעשה עצמו. אך כל מי
שחש שהגוזר ידע למי שייכת החולצה ושידו של מי מחברנו בדבר, יכול להיכנס לשבת זו באנחת
רווחה מסויימת.

לוח מודעות

מרפאה

אחות תורנית בשבת פרשת "מקץ" – אילה עמיר.

שעות קבלה של הרופא בשבוע הקרוב :

יום ראשון 17:30-14:30

יום שלישי 13:00-09:30

יום רביעי 16:00-14:30

יום חמישי 15:30-14:30 ו-09:00-08:00

העמותה למען החבר הותיק חבל יבנה-מדרשת ח"י

❖ **יום ראשון** א' בטבת, 13.12 **חוג תנ"ך** לא יתקיים

❖ **יום שני** ב' בטבת, 14.12 – ב-10:15: **אקטואליה עם יורם גולני**

❖ **יום שני** ט' בטבת 21.12 - בין השעות: 14:00-18:00 - **סיור למזכרת בתיה בהדרכתו של**

אלידע בר-שאול. הרשמה על לוח המודעות נשמח לראותכם !

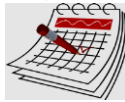
ועדת תרבות – רשמו ביומנכם

* **ביום ב', ערב י' בטבת, 21.12** - הרצאתו של **רוני לרנר**, לציון יום הקדיש הכללי. פרטים בהמשך.

* **ביום א', ט"ו בטבת, 27.12** יתקיים **ערב נשים**.

* **ביום ג', י"ז בטבת, 29.12** יתקיים **ערב גברים**.

ועדת תרבות

קופת בית

לאחר שנים רבות של עבודה אחראית ומסורה, סיימה **רוחמה שטרנהיים** את עבודתה בהנהלת חשבונות.

רחל אניקסטר מחליפה את רוחמה באחריות על החזרים וזיכויים בקופת בית.

בתודה ובהערכה לרוחמה ובהצלחה לרחל.

מולי בגליבטר והצוות

גבורה / רועי קליין הי"ד

כי גבורת המלחמה

טובה היא רק כשמקורה הוא

ישר

אתה טהור, אתה יודע

בחיים יש מצבים

שאת הנפש מוסרים לה

אין זמן ואין גבול

אתה הרי יודע

הגבורה הטהורה

היא גבורת המלחמה הזו

מי כמוך יודע

כי גבורת המלחמה

זכה היא רק כשמקורה הוא אור

אתה מאיר, אתה יודע

שיושר זה לא רק איך לא לשקר

תמיד בין שתי נקודות מחבר

הוא פנימי ואמיתי

הוא מקור של רחמים

הוא חסד אין סופי

אם יש בך חסד

אתה תהיה גיבור.

יושר זה לא רק איך לא לשקר

תמיד בין שתי נקודות מחבר

הוא פנימי ואמיתי

והוא מקור של רחמים

וחסד אין סופי

אם יש בך חסד

אתה תהיה גיבור

רועי קליין הי"ד

קצין צה"ל מהיישוב "עלי", שנפל בקרב בינת ג'בייל במלחמת

לבנון השנייה, לאחר שזינק על רימון יד כדי להציל את חייליו.

רועי שירת באותה עת כסגן מפקד גדוד 51 של חטיבת גולני.

על מעשה זה הוענק לו לאחר מותו עיטור העוז.

הכתובת למשלוח מאמרים למערכת : bimkomon@gmail.com